

ка, Испания и Южна Франция, видяхъ че нигдѣ нѣма ни Сирени, ни Циклопи, нито останали-тѣ други чудеса отъ елинско-то баснословие. Нѣ гемиджия-та и канкчия-та, като сѣки простъ рабооникъ, нѣмалъ време да се занимава съ критика и да прави заключения отъ сѣкидневни-тѣ си наблюдения и опити. Тая умствена работа предприели други хора — богати-тѣ, които пѣтуваштецъ по крайморски-тѣ градишта на Мала-Азия и Европейска Гърция имали и по-голъми знания и по-добро образование отъ прости-тѣ работници — гемиджии. Отъ тѣхъ първи пѣтъ наченахъ да се поевяватъ *поети, историци и философи*. Тѣзи поразбрани и по-свѣтни хора за скоро време оцѣнихъ, колко струватъ предания-та на елинско-то баснословие, па малко-по-малко зехъ да казватъ и на свои-тѣ приятели, въ какви дебелы лъжи вѣрва народа. Отъ сички-тѣ умственны работници поети-тѣ кога-челы се най-малко борили съ баснословие-то; ала и тѣ не можли въ сичко да се съгласятъ съ него. Като земали баснословны предмѣти за свои-тѣ епическы и драматическы описания, тѣ ги прекроявали сѣ по своето схваштане и твърдѣ често се случвало, штото поета въ свои-тѣ поеми доста остро докачалъ народно-то вѣрвание. Тѣй напр. Есхилъ написалъ една трагедия «*Закованный Промитей*» и похвалилъ въ нея женялния Титанъ, който, като желаялъ да направи хората честити, навлече на себе си умраза-та на завистливия и неправедния грѣмоносецъ Зевса. Отъ само себе си се разумѣва, че въ тая трагедия Зевсъ, великия башта на богове-тѣ и на хора-та, не играе тѣк-